

ΜΟΙΡΟΛΟΪ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΚΗ ΧΑΛΚΙΑ

του Λάκη Χαλκιά, που έφυγε απ' τη ζωή στις 2 Αυγούστου 2026 σε ηλικία 83 ετών. Η Ηπειρωτική Σύσπείρωση συνοδεύει το μοιρολόι των απανταχού αποδήμων ηπειρωτών στο στερνό ταξίδι του άξιου τέκνου της οικογένειας των Χαλκιάδων, που υπηρέτησαν την παράδοση της ιδιαίτερης πατρίδας μας με σεβασμό και ευλάβεια.

Η Ήπειρος και όλη η Ελλάδα θρηνούν για το χαμό

Ο Λάκης Χαλκιάς (το πραγματικό του όνομα ήταν Μιχάλης Χαλκιοπούλος), γεννήθηκε στα Γιάννενα στις 30 Αυγούστου του 1943. Ήταν γιός του ξακουστού κλαρινίστα **Τάσου Χαλκιά** και έφερε στους ώμους του τη βαριά κληρονομιά της μεγάλης μουσικής οικογένειας της χώρας. Από την ηλικία των επτά ετών άρχισε να ασχολείται ενεργά με το τραγούδι. Έμαθε να παίζει κιθάρα, μπουζούκι, λαούτο, τζουρά και ούτι. Σε ηλικία 16 ετών ξεκίνησε να εργάζεται ως επαγγελματίας μουσικός και στα 18 του χρόνια ηχογράφησε τους πρώτους του δίσκους με δημιουργίες του Θεόδωρου Δερβενιώτη και του Κώστα Βίρβου. Συνεργάστηκε με τα μεγαλύτερα ονόματα του ελληνικού πενταγράμμου όπως η Σωτηρία Μπέλλου, ο Στέλιος Καζαντζίδης, ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης και ο Γιώργος Ζαμπέτας. Συνυπήρξε με ρεμπέτες όπως ο Μάρκος Βαμβακάρης, ο Γιάννης Παπαϊωάννου και ο Βασίλης Τσιτσάνης.

Έγινε η φωνή εμβληματικών έργων που καθόρισαν την εποχή αριθμώντας πάνω από 2.000 συναυλίες στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Μία από τις σημαντικότερες στιγμές της καριέρας του υπήρξε η συμμετοχή του στο εμβληματικό έργο του Γιάννη Μαρκόπουλου «Οι Ελεύθεροι Πολιορκημένοι» (1977), σε ποίηση του Διονυσίου Σολωμού. Το έργο του «**2.500 Χρόνια Ελληνική Μουσική**» αποτελεί πολύτιμη παρακαταθήκη για την ιστορία του ελληνικού μουσικού πολιτισμού από την αρχαιότητα έως τη σύγχρονη εποχή. Για τον Λάκη Χαλκιά η μουσική παράδοση δεν ήταν ένα μουσειακό έκθεμα, αντίθετα τη θεωρούσε ζωντανό, δυναμικό έργο που ενώνει τις γενιές και τροφοδοτεί τη σύγχρονη δημιουργία.

Η φωνή του έγινε γνωστή μέσα από τα τραγούδια για την ξενιτιά, την αγάπη, την απώλεια, τη λεβεντιά και τον αγώνα. Τα τραγούδια του, όμως, δεν έμειναν απλώς σε δίσκους, αλλά πέρασαν στη συλλογική μνήμη. Ο Λάκης Χαλκιάς δεν συνόδευσε μόνο με τη φωνή και τη μουσική του τους λαϊκούς αγώνες. Υπήρξε οργανικό κομμάτι τους. Διαδήλωσε τραγουδώντας στις συναυλίες για την ειρήνη, την αλληλεγγύη σε λαούς που δοκιμάζονται, για τα εργατικά δικαιώματα, στις πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις, αλλά και στις μεγάλες πολιτιστικές και πολιτικές εκδηλώσεις.

Ο Λάκης Χαλκιάς δεν ξέχασε ποτέ τις ρίζες του, περιοδεύοντας τα καλοκαίρια με το

οικογενειακό συγκρότημα σε παραδοσιακά πανηγύρια και γιορτές της υπαίθρου.

Σημαντική παρακαταθήκη η παρέμβαση του για τα πανηγύρια σήμερα με άρθρο του τον Ιούλιο του 2020, το οποίο η ΗΣ προσυπογράφοντας, συνοδεύει τον Λάκη μας στο στερνό του ταξίδι.

Η Ηπειρωτική Συσπείρωση εκφράζει τα ειλικρινέστατα συλληπητήρια στην οικογένεια και τους τόσους πολλούς φίλους του Λάκη Χαλκιά.

Το Γραφείο Τύπου της Η.Σ.

Λάκης Χαλκιάς: «Δεν λέγονται πανηγύρια, αρπαχτές λέγονται»

13/07/2020

Αγαπητοί φίλες και φίλοι γεια σας!

Είμαι κάθετος με τον τρόπο που γίνονται αυτές οι μουσικές εκδηλώσεις που τις ονόμασαν αγόγγυστα κάποιοι που δεν γνωρίζουν, άσχετοι, ή ηθελημένα, συνδέοντάς τα με την ιερή λέξη, **Πανηγύρι!**, γιατί η λέξη αυτή είναι πολύ βαριά, και κρύβει την τεράστια παρακαταθήκη που μας άφησε ο ίδιος ο παν φιλόσοφος λαός μας φίλοι μου. Αυτές οι εκδηλώσεις που εντέχνως όλοι αυτοί που τις διοργανώνουν κάνουν πως κόπτονται για την υπεράσπιση της πολιτιστικής μας κληρονομιάς, στην πραγματικότητα την έχουν ονομάσει πανήγυρη, για να την δικαιολογήσουν ως άκρως λαϊκή εκδήλωση, ενώ είναι καθαρά μια **«ΑΡΠΑΧΤΗ»**, που έχει τους δικούς της κανόνες και του ιδιαίτερους στόχους της.

Με τον τρόπο αυτό όμως κακοποιούν και ισοπεδώνουν ηθελημένα, θα έλεγα, ονομάζοντας και συνδέοντας αυτά τα θλιβερά και κακόγουστα γλέντια με τη λέξη πανηγύρι. Το πανηγύρι είναι, μια καθαρά λαϊκή εκδήλωση που την σέβονταν ακόμα και οι τούρκοι, τα χρόνια της τουρκοκρατίας, γιατί είχε καθαρά θρησκευτικό χαρακτήρα, αφού συμβόλιζε την γιορτή του εκάστοτε, Αγίου προστάτη του κάθε τόπου. Ετούτα εδώ τα σημερινά γλέντια της συμφοράς είναι ένα κακό είδος της διασκέδασης, και η λέξη χαβαλές, τους πάει πιο καλά, που είναι και συνώνυμος με την εποχή που ζούμε. **Γιατί ο χαβαλές και η βλακεία και η γελοιότητα κάνουν μεγααααάλες τηλεμετρήσεις.** Και όσο πιο πολύ μουσικό σκουπίδι δίνουν στον κόσμο, τόσο πιο πολύ μεγαλώνει και ο χαβαλές (διασκέδαση) με λίγα λόγια, έχουν άλλο χαρακτήρα, δηλαδή, κουβαλάνε την νοοτροπία των κέντρων διασκέδασης των μεγάλων πόλεων, αυτών που λέγονται σκυλάδικα, όπου πρωταγωνιστούν η ηχορύπανση, τα μουσικά σκουπίδια και τα Ντεσιμπέλ τέρμα κόκκινο. Αυτή η μουσική που κράτησε τον λαό μας για πολλούς αιώνες όρθιο πολιτιστικά, χωρίς να χάσει την παράδοσή του, που μέσα σ' αυτή φυλάσσονταν η γλώσσα μας, η πολιτιστική μας κληρονομιά, η ιστορική μας πορεία ως έθνος και η εθνική μας ταυτότητα.

Μήπως φταίει εν μέρει, το παντοδύναμο σύστημα των τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών εκπομπών, για όλη αυτή την σημερινή κατάντια; Δεν τους Βάζω όλους στο ίδιο τσουβάλι.

Μήπως ορισμένα από τα τηλεοπτικά κανάλια και όχι μόνο, έχουν παίξει και εξακολουθούν να παίζουν άριστα αυτό τον ύπουλο ρόλο τους, το ρόλο δηλαδή της υποβάθμισης, της ισοπέδωσης και της κακοποίησης της παράδοσής μας; Η οικονομική κρίση έφερε καταιγίδες σάρωσης των πάντων και πιο πολύ χτύπησε πολύ βαριά τον πολιτισμό μας και τις τέχνες γενικά, όσες εξαρτώνται από την

προβολή, όπως το τραγούδι, γενικά η μουσική, όπως και η υποκριτική, και γενικά η αισθητική καλλιέργεια του λαού μας που την ισοπέδωσαν, με το κορύφωμα της πλύσης εγκεφάλου που μας περνάει αυτά τα μηνύματα που αυτοί θέλουν. Η φιλοσοφία του χαμηλού κόστους σε όλο το καλλιτεχνικό γίγνεσθαι και όχι μόνο, γιγάντωσε στο χώρο της τέχνης ακόμα πιο πολύ, και έγινε το σημερινό τερατούργημα με όλο αυτό το σημερινό ατάλαντο, και αμόρφωτο, καλλιτεχνικό συνονθύλευμα, που μεσουρανάει κάθε μέρα στα τηλεοπτικά πλατώ και που όλο και πιο πολύ μεγαλώνει και μας πνίγει. Αφορμή για όλα αυτά ήταν αυτό το χαβαλετζίδικο γλέντι, που έγινε τόσος λόγος, στην Αλίαρτο Βοιωτίας και επειδή έχω περάσει την εποχή που πήγαινα στα πανηγύρια, με τους δικούς μου, αυτές τις ιερές για την εποχή γιορτές, τις γνωρίζω πάρα πολύ καλά πως γλεντούσε ο κόσμος.

Με πόση τάξη και σεβασμό ο ένας με τον άλλο, γλεντούσαν και χόρευαν και τα τραγούδια που παίζαμε, τα οποία δεν έχουν καμία σχέση με όλη αυτή τη βαβούρα και την ηχορύπανση που έγινε σήμερα τρόπος ζωής, για τον νεοέλληνα του 2020. Τώρα, μέσα σε όλα αυτά που προανέφερα, αν στους χώρους αυτούς, εκτός από μπύρα και κρασί, μπορεί να σερβίρουν και σκληρά ποτά, βράστε όριζα, για το μπάχαλο που μπορεί να προκύψει και κάθε οργανωτής, η φορέας που διοργανώνει αυτού του είδους τις βραδιές, είναι υπεύθυνος γιατί το λεγόμενο «γλέντι», έχει καθαρά κερδοσκοπικό χαρακτήρα, δηλαδή είναι ένα πλήρες πακέτο της κακογουστιάς και της αρπαχτής.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες φίλες και φίλοι μου και με αυτού του είδους τα κακώς, λεγόμενα ως πανηγύρια, δεν μπορεί να υπάρχει κανένας έλεγχος, και κανένα πρωτόκολλο για την σωστή λειτουργία όλων αυτών, σε καιρούς πανδημίας του κορονοϊού, ώστε η ΑΤΟΜΙΚΗ ευθύνη πολύ περισσότερο η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ευθύνη να ΠΑΕΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟ. Δηλαδή, άλλα λόγια να αγαπιόμαστε...